1.

Ebba Brahes klagan.

Si lätta manteln breder afton=
stunden Så mildt och vänligt öfver
sjö och land Och sångarskaran
tystnat har i lunden Och Mälarn
— på dess gröna strand. I
...ttens lugna sköt naturen hvilar
Men inom detta bröst en storm
hvind ilar. 2. Ack friden egde
jag i forna dagar Och himlen
såg jag leende och blå Ack men=
skosjälen har ett språk som talar
Så glädjerikt jag kundet ej förstå
Jag lyckliq var då morgonen mig
...kte Och kvällens sol i böljorna
...släckte. 3. Jag lyckliq var då o=

skuldsfull jag drömde Att fri ja
stod som Gustaf Adolfs brud. Oc
lifvets vällust i min själ sig tände
Och smyckade mitt lif med blom=
sterskrud Men tro ej hoppet det
kan sorger föda. Det är [illegible]
som tjusar för att döda. 4. Me
allt förgäfves var den ljufva flam=
ma Som tände sig med en beru=
sad brand Allt är förbi min verld
är ej densamma En hatad boja
fängslat har min hand O Gustaf
Adolf lär dig att försaka Och
tänkt med köld på De la Gar=
dies maka. 5. Var kall var kal
och låt mig ensam lida Och

bäm gå till mina fäders graf
En åldrig Jehova har jag vid min
sida Som styrka skall min matta
vandringsstaf En engel trösta=
de mitt sorgsna sinne Den en=
[illegible]n det var Gustaf Adolfs minne.

Till bokbindare S. P. Andersson.
1. Åter nalkas :/: julens fest igen.
Vinterfoglar tusen, små som jul=
gransljusen, falla neder, falla ne=
der ifrån himmelen. 2. Så o
broder :/: uti julefröjd, kom du hit
på jorden, till det arma norden,
som en flinga, som en flinga
ränd från himlens höjd.

3. Hvilken tafla :/: utaf kärt ben
Här med barn och mamma skönt
vid lampans flamma firar du i,
firar du i qväll en högtidsdag.
4. Gratulera :/: här med fröjd jag får.
Tag mot komplimangen, hör från ly=
ran klangen! Må du lefva med d
Eva säll i många år! 5. Och när
månen :/: tänds på himlens rund,
måtte du då finna hos din lilla qvin=
na ljuflig hvila, ljuflig hvila, mån=
gen nöjsam stund! 6. Hvilken tjus=
ning :/: i en makas famn! Man
kan ligga, drömma om de bilder
ömma, som man ej ens, som man
ej ens måla får med namn. 7. Här
jag klingar, :/: klang, vin bäste vän.
Vänskapsskålen höjes, knät tillbaka

böjes, Låt oss längta, låt oss längta
snart till jul igen.

Jul=sång.

1. När juldagsmorgon glimmar
Jag vill till stallet gå
Der Gud i nattens timmar,
Rén hvilar uppå strå.
2. Hur god du var som ville
Till jorden komma ner,
Och vi din synd ej spille
Vår barndomsdagar mer.
3. Dig Jesu vi behöfva
Du gode barnavän,
Jag vill ej mer bedröfva
Med synder dig igen.

Friden.

1. När stilla frid i mina känslor
Handas Och ögat fylles med en

glädjens tår, Då är det du som
i mitt hjerta andas En salig flägt
från evigheters vår. 2. Och när jag
hänryckt af din allmakts under
Bortsmälter i ett hopp af himmelsk
vind, Då är det dig hvars kärlek jag
förnimmer Du sjelf som spelar
harpan i min själ. 3. Glad vill jag
derför genom livet vandra Om än
det kläder sig i öknens skrud Och
hoppet
allting grönskar som marsolen lågar
Då du är med mig kärleksrike Gud.
4. Och när jag sist i aftonstunden
kommer Och klappar på din dörr
med äldrig hand Låt upp för mig
det är ett barn som kommer På
resan från det stormbebodda
land.

Den store läkaren.

1. Den store läkaren är här, Den
kärleksfulle Jesus; De qvalda bröst
han hjelp beskär, O lyssna nu till
Jesus! Ljufvaste ton i englars mu-
sik, Ljufvaste namn på jorderik Ljuf-
vaste sång den ingen är lik, Sången
om Herren Jesus!
2. Förlåtelse för allt du får, O lyssna
då till Jesus Och gå till himlen i
hans spår Och kronan vinn hos Jesus. etc.
3. Han är det heliga Guds lam, Den o-
skuldsfulle Jesus Som bar vår syne
på korsets stam O sjung om namnet Jesus. etc.
4. Och tvifvel, qval, bekymmer fly Blott för
det namnet Jesus Hvar dag den fröjden är
nig ny Att höra namnet Jesus. etc.
5. I bröder, sjungen med mig då Och prisen

namnet Jesus I systar, stämmen in
också, Brömmen namnet Jesus. etz.
6. Och barnen också stora, små, Som
älska namnet Jesus, De kanna
med till vårket gå Och tjena Herren Jesus etz.
7. Och då till sist kring lammets thron Vi
samlas hos vår Jesus, Vi sjunga i en
högre ton Det dyra namnet Jesus. etz.

Hoppets tröst.

1. Smärtans stunder ila, Allt i
evigt är Snart skall jag få hvila
Hos min Jesus kär. 2. Tänk, hur
snart försvinner Denna vexlings-
tid! Snart mitt hjerta finner Evig
fröjd och frid. 3. Då är allting bort

Som besvärat mig; Slutad är min
korta, Tunga, vandringsstig. 4. O! jag
längtar redan Hem till fridens
land. Det är mörkt härnedan, På
en stormig strand. 5. Först vid Jesu
sida Blir jag rätt förnöjd, Jesu!
hjelp mig bida Dagens slut med
fröjd. 6. Med en bättre visa, I en
högre chor, Lär mig då att prisa,
Gud, Din kärlek stor.

Hemma få vi hvila.

1. Hemma, hemma få vi hvila
Efter slutad kamp och strid. Hemma
hemma hos vår fader Väntar oss en
evig frid. Derför gladt framåt I bröder

Löftesordet sviker ej, Och vi kämpa
icke heller För ett ovisst mål, och nej!
2. Målet ligger ju framför oss, Dagen
är och ej så lång, Fast den går i djupet
neder Och i mörker mången gång. Jesus
slagit sig igenom Ohvad tröst för oss
deri Genom honom, genom honom
Öfvervinna också vi. 3. Derför upp, i
trötta händer, Upp ja upp i matta
knän Och i mörka otrostankar och
i tvifvel viken kän! Ordet säger
ju att tiden, väntanstiden är så
kort, Fastän våra arma hjertan
glömma det beständigt bort. 4.
Litet mera eller mindre Utaf
jordens nöd och lust Det betyder

ju så föga, när vi kunnat hem-
mets kust. När vi fälste se till-
baka På vårt korta vandringståg,
Hvad om litet mera solsken Eller
moln deröfver låg. 5. Hemma få
vi ändå hvila, Hvila uti Jesu famn
Efter alla vedermöder Både med
och utan namn. Der skall ingen
fruktan vara, ingen oro, ingen
nöd, Ingen frestelse och plåga Inga
tårar, ingen död. 6. O, så låt oss ej
förtröttas, Låt oss medan än är tid,
Verka Herrans verk på jorden,
Om och under mycken strid Ty
på mödan följer hvilan Som en
ljuflig nådalön Och vårt verk är

ej förgäfves Då ju Herren hör vår
bön. 7. Hemma, hemma få vi hvi-
la Vare det vårt fältrop här, Me-
dan striden ännu varar, Ja, när
den som hetast är, Låt oss ropa till
hvarandra, Hvar vi mötas, hvad oss
sker: Hemma, hemma få vi hvila,
O, hvad vilja vi då mer?

Juvelerna.

1. När han kommer när han
kommer, Att samla de sina
Sina kära sina trogna En gång
i sin famn. Liksom morgonens
stjernor De då skola lysa I hans
krona för evigt Och sjunga hans
namn. 2. Till sitt rike skall han
samla De porlor han vunnit

1 Alla lammen skall han samla
En gång i sin famn. Liksom etc.
3. De små barnen, de små barnen,
Som älska sin Jesus, Som juveler
skall han samla En gång i sin
famn. Liksom morgonens etc.

Karl och Sofia.

1. Suckar, tårar, knäfall, bön och
ånger Blickan vändå hos en
rättvis Gud, Han förlåter tusen tu-
sen gånger Menskligheten brott
mot sina bud. 2. Hvem af oss som
han ej ville skona Blef väl för
hans höga domstol fri Hvem af oss
som han ej vill försona Är du
oförsonlig så blif fri. 3. Räck
nig medan du är är min na-

ka Den af tusen gånger kyssta
hand Gör med mig en promenad
tillbaka, Till vårt fordna säll=
hets sköna länd
5 V. Jag var fången och ditt hjerta
blödde För min nöd o mitt behof
Tophi Jag var fattig, hungrig och
du födde Tiggaren nu är jag rik
och fri. 6. Rik och fri men mina
tårar flyta Rik och fri men du
ej älskar mig Ack hur gerna ville
jag ej byta Vara fattig, älskad
utaf dig. 7. Hvarför, hvarför skall
mitt stackars hjerta Som af ånge=
sten knappt andas än, Huru, då
till lättnad i stor smärta Tryckas
af sin aldra bästa vän.

8 V. Ack min vän slit ej det kle=
na bandet Vänta litet gif dig
tålamod När du ser mig stadd
på andra stranden Fara öfver
Etherns sköna flod. 9. Då, då skall
du mot din vilja gråta Mina ö=
den, mina timmars lott Känna
först stor saknad och förlåta,
Mina fel och ångra egna brott.

Månen.

1. När månen vandrar på him=
len blå Och tittar in genom rutan,
Då tänker jag under stundom så,
Och knäpper sakta på lutan: Hvad
du är lycklig, o måne klara, Som
får så högt öfver jorden fara,
Och blott se på.

2. Visst ser du dårskaper utan tal,
Det kan man nog hålla troligt
Och älskande, som förgås af qual,
Och älskande, som ha roligt.
Visst ser du mången tår som rinner
Men sorgen aldrig ditt öga kinner,
Det är för högt.

3. Spektaklet tröttar dig innan kort
Det kan man icke förtänka,
Då går du bara helt simpelt bort
Men ledsnar också att blänka.
Så blir du borta i några dagar
Och kommer åter när du behagar
Och ser på oss.

4. O kära måne tag mig till dig,
Från denna verlden så trånga,
Det skulle visst ingen sakna mig;
Ty sådana fins här många.

Jag längtar till dig upp i det höga,
Der skall väl en gång mitt trötta öga
Ej gråta mer.

Vackert så!

1. Du klagar, men du klagar dumt
Min gamla hedersvän
Ditt öga ser allting så skumt
Som om det grott igen
Hvad som ditt sinne stämmer ned
Jag icke kan förstå
Du är ju född att börja med
Och det är vackert så.

2. Hvar gång du dig i spegeln sett
Så sag du väl dem
Att dig en sällsam åra skett
Att du fått menska bli
Du är mot larfver och insekt
En sol att se uppå,

Du är af Adams stolta slägt
Oçh det är vaçkert så.

3. Vår jord tar hand om vår person,
från början oçh till slut,
är man ej född med pretention
så kan man slå sig ut
om du i skogen gör en titt
så kan du lita på
att du har svamp oçh blåbär fritt
oçh det är vaçkert så.

4. Vår jord visst sparsam vara kan
att ge, då man vill ha,
ty hon vill helst att menniskan
skall komma sjelf oçh ta
i berg oçh floder fins det guld
oçh om man blott går på
så kan man stoppa fiçkan full
oçh det är vaçkert så.

5. Har du ej gratis fått förnuft
att bruka som du vill
oçh dito vatten sol oçh luft,
oçh snö oçh månsken till
när sen du en förnyad hud
hvart sjunde år lär få
jag tyçker oçkså med besked
att det är vaçkert så.

6. Oçh när till sist du lifvet mist
oçh du är kroppen qvitt
en himlafärd du gör till sist
som du får kostnadsfritt
hvem vet, kanske en skönhet då,
som du ej tänker på
skall till din graf med roser gå
oçh det är vaçkert så

Erik och Karin.

1. Ung Erik mötte Karin sin,

På skogens öde stig,
Han sade vill du blifva min
så skall jag älska dig,
som make uti nöd och lust
allt intill lifvets sista pust,
Tralilalala Tralilalala Tralilalalala.
2. Skön Karin rodnade och log
och svarade vålan,
Jag älskar dig det vet du nog
så högt som älskas kan
men om du skulle svika mig,
den högste Guden löne dig. etc.
3. För skola stjernor falla ner
som perlor på vår jord.
Än jag dig nånsin öfverger
Gud höre mina ord.
Han straffar mig till evig tid

om jag ej trofast blir dervid. etc.
4. Så tagte Erik om och slöt
skön Karin i sin famn
och från dess rosenläppar göt
en kyss så lång och varm.
Och sålla voro båda två
till jalen skulle bröllop stå. etc.
5. Ur Eriks famn sig Karin slet
och hän mot hyddan lopp
på munnen brände kyssen het
och pulsen i gallopp.
Väl hundrade slag hennes hjerta slog
för hvarje vingat steg hon tog. etc.
6. Nog blef hon något mera lugn
då hon allt för modren sagt
och denna med ett om och men
sitt bifall dertill lagt

samt även några varningsord
hur falskheten är stor på jord. etc.
7. Att Erik ej otrogen var
det visste Karin väl
och derför alla söckna dar
med lifvad häg och själ
hon snällt från rock till väfstol gick
att allt till julen ha i skick. etc.
8. När veckans dagar var förbi
och söndagssolen sken
flög hon så glädtigt som ett bi
till kappans åkerren.
Hon blommor plockade i hast
och bandt en fagrik blomstergvast. etc.
9. Med denna på sin psalmbok gick
hon sedan till Guds hus,
och säkert var att Erik fick

den innan solen ljus
kann sjunka bakom bergen ner
ja kan fick kanske ändå mer. etc.
10. Så flydde månader och dar
samt sommarn bort sin kos
och hösten kom och Karin blef var
ej mer den enda ros
som blommade i lundens snår
så yppig som i blomrik vår. Etc.
11. En söndag satt hon hemma ensam
i ljufva drömmar sänkt
och speglade sig i den elf
som rann förbi dess fjäll
hon satt der än då modren kom
hett ord från Herrans helgedom etc.
12. Min dotter, sade modren ömt,
jag sorger till dig här,

Ung Erik har dig nu förglömt
han har en annan kär
det lystes första gång i dag
att det är sannt försäkrar jag etc.
13. Med tårad blick och bleknad kind
steg Karin hastigt upp
och såg sig om, du kalla vind,
hon sade, styr mitt lopp
och med ett språng skön Karin låg
i strida elfvens kalla våg etc.
14. Om tonne vecker Erik for
till kyrkan med sin brud
och inför altarrunden svor
vid alla verldars Gud
att hänne uti lust och nöd
med trohet älska till sin död etc.
15. Ur templet bröllopsskaran skred

med fröjdefull musik
allt efter ortens bruk och sed
men mötte der ett lik
vid kyrkogårdens gröna port
det bars till grafvens stilla ort etc.
16. Hvem är den döde, som man bär
ung Erik sporde nu
du säkert henne minnas plär
skön Karin är det ju
som döden i förtviflan fann
så svarade en gammal man etc.
17. Hemsk såsom döden till att se
och mörk som stjernlös natt,
med dystra ögon stirrande
hof Erik upp ett skratt
så vildt som elfvens hesa skrän
och lopp från bröllopsskaran hän etc.

18. Nu irrar han båd natt och dag
med vanvett bygden kring
med dystra vridna anletsdrag
ej frid på jo[illegible]ens ring
han får [illegible] ra lefnadsdar
för fal[illegible]kt han kärlek swurit har etc.
19. Men uti grafwens stilla sköt
skön Karin njuter ro
och sofver der en sömn så söt
i grafwens stilla bo
och dit går mången ömsint mö
att tårar gjuta blommor strö
Tralilalala, tralilalala, tralilalalalala.

Wisperdalen.

1. Det hviskar i den stilla dalen
hvem hviskar der?
Det är ett slag af näktergalen
det bäcken är.
Nej bäcken stannat, tyst fogeln är

det är väl annat, som hviskar der?
2. En jungfru satt med en kransi håret
wid Wisperbäck,
som engel mild och, som rosom våren
så frisk så täck.
Hon hviskar trogen: min natt var lång
så hemsk är skogen, kom hem en gång.
3. Det suckar i den stilla dalen
hvem suckar der?
Det är väl dufvans suckialen
det floden är.
Nej, dufvan tilla ej suckar så
och Rehn är stilla, hvem suckar då?
4. En yngling inom fängselmuren
i mörker satt.
Han suckade och kring naturen
ljöd sucken matt:
Jag kommer Klara, men när vet Gud
låt kedjan svara, hon är min brud.

5. Den fångna ynglingen dog i bojan
på Falkenborg.
Och vispermön uti dunkla kojan
hon dog af sorg.
När svanen landar, på blommad skär
de trognas andar än mötas der.
6. Då solens första strålar glimma
på klippans rand
och tysta seglare ännu stanna
på stenig strand.
En hvar, som lyssnar, då höra kan
att när hon hviskar då suckar han.

Källan.

1. Här en källa rinner; sätt den henne finner
Hon är djup, men klar – Gömd, men uppenbar.
2. Om du der dig tvager, honhvar fläck borttager!
ty den källan god är Immanuels blod.
3. Röfvaren, i nöden, der fann lif i döden!
jag, så ond som han, samma balsam fann.
4. Dyra lifsens källa! Du skall evigt svälla;
Evigt lyckosam, skall din flod gå fram.

5. Kranka skall du bada, göra sorgsna glada;
tills du Lammets brud klädt i strålars skrud.
6. Sen jag döda, kalla, såg i tron dig svalla,
rör min tunga sig, sjunger helst om dig.
7. Jesum vill jag sjunga tills min stumma tunga
göms i graf, och jag skåda får din dag.
8. Ty mig, sämsta, ringa, du dock lön vill bringa;
du åt mig och här köpt en harpa klar.
9. Som du skänkt den gåfva Att dig evigt lofva;
du för himmelen stämt och strängat den.
10. Der skall Fadrens öra fröjda sig att höra ~~mig~~
Mig, uti din famn sjunga blott ditt: Namn.

Jesus är min.

1. Nu är jag sätt och nöjd: Jesus är min.
Nu har jag frid och fröjd: Jesus är min.
Ty all min synd han tog,
han för mig led och dog.
Jag tror jag eger nog: Jesus är min.
2. Nu är det väl hos Gud: Jesus är min:
Nu är jag Kristi brud: Jesus är min.
Wälhär jag många fel,
men är i honom hel:

stor är min arfvedel: Jesus är min.
3. Jag fruktar ingen strid: Jesus är min.
Nu kan jag dö i frid: Jesus är min.
Jag ser med längtan fram,
och väntar glad Guds Lam;
Jag kommer ej på skam: Jesus är min.

Farväl.

1. Farväl, farväl nu skiljs jag ifrån eder
och reser bort från fjerran land och haf
högt öfver vilda hafvet vägen leder
och afskedstimman slår så fort så fort.
2. Jag skiljs från slägt och många vänner kära
från fosterlandet och den sköna nord
men städs min tankes vingar skola bära
till hemmets strand, och Skånes sköna jord.
3. En gång jag stod så glad i syskonringen
och vårdades så ömt af far och mor
men ack så rysligt klipptes glädjens vinge
min mor låg redan kall uppå sin bår.

4. Ens ammen stod min far liksom en skugga
Ett minne utaf sälla forna dar
gaf honom mod att genom törnen hugga
ty Herrans hjelp är stor och underbar.
5. Han ror ej fann han ville inte stanna
uppå den jord, som gömt hans kärleksband
med sorgen preglad på hans öppna panna
Han räcker slägt och vänner sist sin hand.
6. Farväl farväl du sköna milda ande
min mor är gömd uti sin mörka graf.
Farväl farväl och snart skall skeppet landa
då är jag långt bort öfver djupan haf.

Tänk på din Skapare.

1. I blomman af din ungdomstid
Tänk på din Skapare,
Som är i werldens sorg och strid
Din ende Frälsare.
2. Nu, medan nåd dig bjuden är,
Tänk på din skapare;
Ty onda dagar komma här,
då ingen hjelp skall ske.

3. På honom tänkt, haf i hans lag
din lust på all din stig.
I dödens och på domens dag
han tänka skall på dig.
4. Men om du glömmer honom här,
då han är nådelig,
i wrede skall han swara der:
"Jag kände aldrig dig".

Glädje i Gud.

1. Ett litet fattigt barn jag är,
men glad jag är ändå;
jag wet min gode Fader kär
bär omsorg om de små.
2. Han älskar mig, han är mig huld,
hans hand mig leda skall,
hans kärlek är mig mer än guld,
ja, mer än weelden all.
3. I glädje som i nöd och sorg
mitt hjerta sjunger gladt:
Gud är mitt wärn, min fasta borg,
min fröjd min högsta skatt.

Kärlekswisa.

1. Mång kärlekstår jag hafver fällt
För dig jag älskat öfverallt
I tvenne år du var min vän
Och så blef slut med kärleken.
2. Högt hafver jag värderat dig
med ömhet har du älskat mig
du aldrig ur mitt minne går
så länge hjertat i mig står.
3. Wår kärlekslåga sakta brann,
men den likväl så fort försvann
ty ovännen den släkte ut
och var ossaken till vårt slut.
4. Vår kärlekssol så snart gick ner
och endast saknad jag nu ser
i tanken på den mörka bild
att nu för alltid vara skild.
5. Slå sorgens tanke från dig bort
ty sorgen den gör lifvet kort
gråt icke mer min lilla vän
haf tröst och lyna dig igen.
6. Men Herren allas hjertan ser

han ser och hvad i doldom sker
han känner hvarje tankes grund
och skådat har han vårt förbund.
7. Den stund du räckte mig din hand
den stund vi knöt vårt kärleksband,
ja och den stund jag korgen fick
och sista afton från dig gick.

Mina flammor.

1. Jag liten var, i kolt jag gick
och ganska mången nässtöt fick;
men flamma hade jag ändå
och det var – hursets katt den grå.
2. Och när jag sedan större blef,
i skog och mark som oftast dref,
med andra pojkar låg i kif,
min flamma vardt en fälleknif.
3. Så kom den tiden, då jag fick
i skolan gå att lära skick.
Ny flamma fick jag nu, så rar,
och det en jernskodd snurra var.
4. Min kärlek länge hon behöll;

men ur mitt tycke dock hon föll,
när jag – jag mins det väl – en dag
fick för en vacker boll behag.
5. Sen för ett gvarnverk snart jag brann
och mången annan sak så grann;
men så kom bollen fram igen,
och jag försonte mig med den.
6. När många år jag brunnit så,
jag kallnade till sist ändå.
Sin kos min gamla kärlek for:
den var ju barnslig, jag var stor.
7. Jag många nöjen bjöds uppå,
som jag förut ej lärt förstå,
och verlden i mitt tycke var
så obeskrifligt skön och rar.
8. Framåt, framåt dock tiden går,
jag snart som uppväxt yngling står
på lifvets trappa, kring mig ser
och drömmer, hoppas, värmer ler.
9. Men bäst jag värmer, bäst jag ler,
slår skalken Amor på mig ner.
En eldpil förde han i hand
hvarmed han stack mitt bröst i brand

10. Min flamma var så huld och skön,
snart hon förstått min stumma bön,
det sad' mig hennes ögons glans;
så sällt som jag ej någon fans.
11. Doch ödet ville ej som jag:
min dröm tog slut en nacker dag.
Jag fälde mången bitter tär,
men tiden läker alla sår.
12. Än eger jag min pipa gvar,
och vid dess bloss, som nu, jag far
på någon ledig stund ibland
med sång mön kring i minnetsland.

Bianka.

1. Bianka för sista gången
Hör du min cittra hör
Sorgen förstämmer sången
Sångaren af kärlek dör.
2. Will du mig trogen vara
Vill du mig vara sällt
Will du mitt lif bevara

Följa mig till lifvets gvällt.
3. Ja jag vill dig trogen vara
ja jag vill vara sällt
ja jag vill ditt lif bevara
Följa dig till lifvets gvällt.
4. Bleknar du nu på kinden
blomstrande var du nyss
kall blåser aftonvinden
kall blir din afskedskyss.
5. Troget som detta hjerta
troget men likväl ömt
troget i död i smärta
troget men icke glömt.
6. Flicka jag dig förlåter
gvällen är mörk och kall
mig ser du aldrig åter
hjertat är fullt af gval.
7. Flicka din tro är bruten
den du mig en gång svar
säg hvem har upplöst knuten.
Snart jag i gräfven bor.

Den trogna flickan.

1. Der stod en flicka uti en trädgård,
till henne kom då en ung sjöman
si hvarför står du så här allena
gif mig ditt hjerta, o blif du min.
2. På detta talet kan jag ej [illegible]
för jag är utaf för ringa stånd
er tjenarinna kan jag väl vara
men eder käraste kan jag ej bli.
3. Jag har en käraste om han än lefver
det är sju år sen han från mig rest
lefver han så har han mitt hjerta,
men är han död så har Gud hans själ.
4. När han nu hörde hon var upprigtig,
så kunde han ej längre dölja sig
jag är din käraste jag är den vännen,
som för sju år sen gick bort från dig.
5. Är du min käraste är du den vännen,
som för sju år sen rest bort från mig
så visa bandet, som vi ha knutit
och visa ringen, som du fått af mig.

6. Så stack han handen uti sin fiska
och drog så upp det guldröda band,
se här är bandet, som vi ha knutit
och här är ringen, som jag fått af dig.
7. Hon skådar bandet och ring med glädje,
till dess hon dignar till jorden ner,
så tog han henne på sina armar
och kysste henne så hjertelig.
8. Haf tack min flicka för du var trogen
för du var trogen i sju fulla år
haf tack min flicka för du var trogen
tills jag din käraste kom igen.

Vexel-sång.

Hon.

Näns du att gå från din maka
fåfängt jag lindar min arm omkring dig
vill du ej sällheten smaka
längre i hyddan hos mig.

Han.

Inom dessa murar

blir mig för qvaft, jag vill ut, det är höst;
mellan skogens furar
friare andas mitt bröst.

Hon.

Hör huru stormarne tjuta
blott i min hydda borlugnet min vän,
låt mig i famnen dig sluta,
dröm der om Selma igen.

Han.

Ljuft det är att glömma,
mödorna, stiderna, dagens besvär,
endast så du ömma,
värdigt jag hvilas mig der.

Hon.

O, hur jag ängslas och bäfvar
tusende faror omgifva ju dig,
när mellan klippor du svåfvar
ensam på obanad stig.

Han.

Blott på dig jag tänker,

och på son hur glädtigt jag går,
morgondimman stänker,
med sitt silfver mitt hår.

Hon.

Sonen i vaggan han leker;
ser du hur mildt hur himmelskt han ler
ser du hur mildt han dig smeker,
hör hur din Selma hon ber.

Han.

Blott för son och maka,
ilande skogarnes vilddjur emot
vänder jag glad tillbaka
lägger mitt rof för din fot.

Hon.

Nu vid min slända så trägen,
skall jag då sitta och nämna ditt namn
och vid mitt fönster åt vägen
sträcka en längtande famn.

Han.

Glödhet på min panna,

bränner din kyss, jag vill ut, jag vill ut,
eljest mig att stanna,
~~säkert så att stanna~~,
säkert du lockar till slut.

Korset på Idas graf.

1. Mosspelupen hydda står vid Hecklasfot
höga granar skydda den mot stormens hot;
men derinne, sorgsna minne
lifvets storm en rost bröt af,
än på strand vi finne kors på Idas graf.
2. Alfred skön som våren drog till fjerran land;
Blef, med spridda håren, Ida gret på strand:
"Gå att strida, glöm ej Ida,
hennes kärlek, hennes tro!
sorgligt skall hon bida återkomstens ro."
3. Året slöt sin bana tvenne gånger om;
saknad blef en vana ingen Alfred kom.
Van att lida, stackars Ida
dolde smärtan för sin far;
kraft att ensam strida hennes hjerta har.

4. Snart från bleka kinden blomman vek sin kos
så af Siroeks vinden härjas söderns ros.
Tårfullt öga mot det höga
fåfängt följde hjertats bön
trohet båtar föga sveket blir dess lön.
5. Enda dottrens smärta tär den gamles bröst
ömt hans faders hjerta skyndar att ge tröst:
"Sörj ej Ida! Till din sida
snart jag Alfred återför,
blott för dig jag vida bort en vallfart gör."
6. Ida gick till stranden lik en enslig hamn
retade i sanden mångt älskadt namn.
Morgondimma, middagstimma
suckande hon andas här;
månens bleka strimma finner henne der.
7. Skyhögt böljan svallar öfver hafvets bryn,
åskan rysligt knallar, blixten delar skyn;
skepp förstöras, nödrop höras,
vraken slungas emot land,
och af vågen föras många uppå strand.

8. Af förtviflan slagen, Ida såg sin far.
Redan skumt för dagen gubbens öga var:
"Lifsminuten är förfluten,
döden redan kallar mig,
Alfredstro är bruten; han har svikit dig."
9. Nu sin hand han lade i sin dotters hand,
ett farväl han sade gick till fridensland.
Döden svingar mörka vingar,
nu ett hemskt ett smärtans ljud.
Samma engel bringar Idas själ till Gud.
10. Mossbelupen hydda står vid Hecklasfot
höga granar skydda den mot stormens hot;
men derinne, sorgsna minne!
lifvets storm en ros bröt af.
An på strand vi finne kors på Idas graf.

Fadders-kyssen.

1. På öppna fönstrets böljande gardin
Sam middagssolens första stråle in
I Julias rum och darrande såg på
Hur flickan klädde sig från topp till tå.

2. Hon tyckte om sig i sin toilett,
ty hennes klädning satt så nätt, så nätt,
och blå band i blonda lockar klär
så att hon nästan i sig sjelf blir kär.
3. Så innerligt förnöjd log hennes mun
och kindens grop blef då så djup och rund,
som Amor flugit fram och i sin flygt
med lifligt finger hennes kinder tryckt.
4. Och ögonlocken lik en båge spänt
och sjelfva ögonen med fackla tändt;
Och öfver dem en panna höjde sig;
en lilja öfver två förgät-ej-mig.
5. Och barmen låg i tyll så spegelgles,
att nunnorna derinom kunde ses
förstulet titta genom gallret ut
och suckа efter klosterlifvets slut.
6. Strax är jag färdig, mamma! vänta blott,
min myrt i dag ej ännu vatten fått;
men det var också sannt förrän vi gå,
lär mig i hast hur man bör fadder stå.

7. "Men flicka! det ju står i din katkes
bevarshur nu för tid'n vår ungdom läs:
Jo mins din pligt som fadder, den är stor:
du svär i nödfall blifva barnets mor".
8. "Ack, mamma! jag ju bara veta vill
Hur det går under sjelfva akten till,
man får ju der också en vis-á-vi?
Jag gissar nästan hvem som min skall bli:
9. En vis-á-vis! - hur syndigt är ditt tal!
din tanke, flicka! leker jemt på bal,
din gång är dans: du går ju nu i takt,
när du skall gå till en högtidlig akt.
10. Gör du som hvaren städad flicka gör
och som din mamma blott på presten hör.
Och när han frågar, svara ja och nig
håll dig beskedligt stilla sen och tig."
11. Visst lade hon på hjertat mammas tal;
ty se! bland flickorna i festens sal
står hon så blygt i ledet och ser ned,
som enda sippan i en rosenked.
12. Men slog hon blicken upp ifrån sin fot
den möts af hans, som står der midtemot,

de ha nog mött hvarann förut en gång
de glada aftnar under lek och sång.
13. Som barn de dansat samma majstångkring,
om julen "lånat eld" och sen "gömt sing",
tills hans och hennes ögon allt i blann
förstulet lånte eld utaf hvarann.
14. Och när nu akten slöts, tänk hvilket spratt,
han kysste flickan, som hos mamma satt.
Att akten skulle ta ett sådant slut,
det hade gumman i sitt tal glömt ut.
15. Men under vägen hem då börjar hon,
Som vid en opras slut sin recension
om kyssars gift och om en farlig tid,
men flickan tänkte för sig sjelf dervid:
16. Hur synd att kalla denna kyss ett gift
Han var ett purpurmuntack till den skrift,
som rén förut uti mitt hjerta fanns
hvaraf en afskrift säkert låg i hans.
17. Och den der pligten att så der bli mor,
som mamma nämde, kändes mig så stor,
till dess hans kyss så tydligt innebar
att blir jag barnets mor, blir han dess far.

Slut.

Landtfliçkans klagan.

1. Förgäfves uppå stigen jag dig att
möta går; Jag lyssnar, ropar och
jag lyssnar åter: Det vädret är
som blåser, det böljan är som slår,
Men vännens röst sig icke höra
låter; Som skyarna de gå På
himmelen, den blå; Så vandra
mina tankar och ingen hvila
få; Så länge jag ej finner den jag söker.
2. En tid det var så roligt, den tid
försvunnen är. Då vänskap
du för mig i hjertat hyste; När
jag gick ut åt lunden, så var du för
mig der; Det minnes himlens stjer-
nor, som oss lyste. Det löftet du mig
gaf, att bli min tröst och staf; Och
om det vore större, det stora vida haf,
det symde aldrig glädjen, som jag
kände.

3. Och jag har älskat fader, och jag
har älskat mor, men dig jag älskat
mera än jag borde; Ty aldrig än i
verlden en kärlek fans så stor!
Kan hända, att en synd jag deri
gjorde. Min mor jag gråtit har,
och jag har sörjt min far; Men
aldrig större smärta jag i mitt
hjerta bar, An den mig vännen
gjort, som mig besvikit.
4. En vinter har förflutit — den
vintern var mig lång; Jag önskade
den mångengång till ända! Du
var i mina drömmar, du var
uti min sång, du var i mina tan-
kar vid min slända. Men våren
återkom, fast grön, dock glädjetom;
En annan fått det hjerta, som
var min egendom; Jag aldrig derpå

tänker utan tårar.

5. Och solen ser jag smälta på bergen is och snö, till klara vattenbäckar, som försvinna; Men i ditt kalla sinne kan hon ej göra tö, att dina ögons källor måtte rinna. Och liljorna de gro, och fåglarne i ro de qvittra uppå gristen och bygga sina bo; Men jag går ensam sorgsen, stackars flicka.

6. När dufvan blifvit enka, hon sig tillfreds ej ger, och hennes hjertesår kan ingen lisa; Men döden henne finner, när solen skiditner, och slutar hennes qval och klagowisa. Som hennes, lonnar if mitt hjerta med sitt graf, och liksom gröna trädet, som fäldes i sin saf, skall snart mitt unga hjerteblod förstelna.

7. Farväl, min fordna sällhet! farväl, du falska vän! Jag dig förlåta kan, men aldrig glömma. Du mig har öfverg ifvit; men jag dig älskar än: Jag känner det på tårarna, som strömma. Du skall min bår, kanske, med torra ögon se; Men bli de för ej wåta, så blifva det väl de, när du en gång inför din Gud en gång skall svara.

8. Farväl, I klara stjernor! I liljor små, farväl! Farväl, du snälla sitka, med din tunga! Ty snart i himmelriket, Gud gifve det så väl, de helige Guds englar för mig sjunga. Farväl, du gröna strand jag suttit på ibland, åt vännen plockat rosor och knutit önskebrand! Farväl, allt, hvad jag hållit kärt på jorden!

Slut.

Harpan.

1. I ensliga stugan en kulen gväll
steg Gunnar med bark ifrån skogen.
Till bröd skall den bakas på ugnens häll.
Men icke ett mjöldoft fanns i hans tjäll,
och icke ett ax uppå logen.
2. Då kommo emot honom barnen två,
med bleknade kinder - de arma!
"Gif bröd åt oss, fader! - vi hungra så:
Ack! låt oss allenast en smula få!"
"Jag har intet: Gud sig förbarma!"
3. När moder bars bort på den svarta bår,
och när under mullen dess kista
blef gömd uppå vallen, der kyrkan står,
en kaka du gaf - den var vätt af din tår -
säg, fader! o, var det den sista?"
4. Ack, barn! jag har ingen att ge er i dag;
men Gud skall i morgon väl sända
den hjelp, vi förbida af hans behag.

O, waren blott stilla och nöjda som jag!
i morgon här bakas kanhända!"
5. Då tog han från mossiga väggen ner
sin harpa - hvad magt i dess stämma!
de hungrande små icke klaga mer;
på infallna kinderna glädjen ler,
och klangen kan plågorna hämma.
6. Med ansigtet bortvändt att dölja sin tår,
att icke sin ängslan förråda,
nu fadren en muntrande polska slår,
och barnen de dansa, och gvällen förgår -
tills trötta de somnade båda.
7. Vid bädden af strå, der de slumrade än,
då bad han: "O Gud, ifrån nöden
befria dem du, alla lidandes vän!"
Det skedde: de vaknade aldrig igen;
befriaren kom, det var döden.

Eolas sång.

1. Ja jag har alltid älskat dig

i tyst och stilla hemlighet.
Hur ofta jag har tänkt på dig,
ack! blott mitt sorgsna hjerta vet.
2. Din ljufva bild jag dyrkat har
gömd ensam i min trogna barm,
till dig min själ i drömmen flyr
med vänlig längtan ljuf och varm.
3. Förglöm mig ej O! slit ej grymt
vår vänskaps gyllne sköna band,
ack en brustet aldrig mer
det helas kan utaf din hand.
4. Så många, långa dar har flytt,
sen i mitt hjerta kärlek brann
för dig, ack denna ljufva stund
jag aldrig, aldrig glömma kan
5. Wi voro på en plats så skön,
der månen lyste mild och klar –
och stjernorna der sågo ned
så vänligt på ett lyckligt par.
6. Ett paradis var jorden då,

en himmel allting var med dig.
Din vänskap det var sällheten
fast aldrig, aldrig ack för mig.
7. För mig är kärleken en dröm
ett ljufligt minne af dig blott;
min suck i rymden ohörd dör,
dess mål kan aldrig blifva nått.

Stjernsång.

1. Deilig er den himmel blaa,
lyst det er att se derpaa
hvor de gyldne stjerner blinke,
hvor de smile, hvor de vinke
os fra himlen op til sig.
2. Kommer, smaa og hörer til
jeg for eder synge vil
om saa lys och mild en stjerne;
Jeg det ved I hören gjerne.
Himlen hörer Eder till.
3. Det var midt i julenat,
Hver en stjerne glimtet mat,

Men med et der blev at skue
En saa klar paa himlens bue,
Som en lille stjernesol.
4. Vil i smaa ej ogsaa gjerne
Se den lyse milde stjerne
For den Konge dypt er neje
Som Gud rige har i eje
Og vil lucke jer derind.
5. Nejer eder kun i smaa
Han fraa himlen ser derpaa
Sender ham med hjertans glaede
Lof og pris till höje saede
Det är rögelse for ham.

Brefdufvan.

1. Öfver haf, öfver land, Öfver blommande strand,
Öfver dånande klippornas krön
Flög med kärlekensord Mellan himmel och jord
Lilla dufvan med vingar som snön.
2. Uti höganloftsbur Satt med eldig natur
Mången ungmö, utstyrd i sin flärd,
Blicka ut i det blå, Tänkte suckande då,
Om till mig du blott stälde din färd.
3. I en undangömd dal Mellan björkar och al
Stod en hydda med svigtande stöd,

Der en längtande mö Mellan kullar af snö
Dolde kärlekens heliga glöd.
4. Wid den lutande dörr Stod som mången gång förr
Hon med blicken mot skyarne fäst.
Nu det susar i skyn, Färden ställes mot byn,
Och hon såg sin bevingade gäst.
5. Några vingslag ännu, Och den tröttade..... Hu!
Hvad är detta kring klippornas krön
Hör ett dånande skott, Det blef troheten lott,
Och hon faller i skälfvande hand.
6. Men sitt kärleksord har Hon i säkert förvar,
Sin beskickning hon fullbordad ser,
Och i blödande sår Faller ömhetens tår.
Lilla dufva hvad ville du mer.
7. När vi suckat och bedt, När vi gråtit och lett,
När vår trohet är fullpröfvad ju,
När ett hjerta vi mött, Och vår vinge blir trött;
Lilla dufva vi falle som du.

Rosen på ön.

1. Ser jag vågen, som hvälfver på stormande sjö
Sina kransar af silfver mot land,
O, då tänker jag bort till den vågomhöljda ö,
Till min flammas förtjusande strand.
2. Ser jag foglarne kretsa i klaraste blå

Öfver berg, öfver dal, öfver sjö
O, då grips jag af längtan att likna de små
För att fly till den älskades ö.
3. Hör jag vindarne ljuda af sångares röst
Sedan solen i purpur sig sänkt,
O, då längtar det åter mitt flammande bröst,
Dit så ofta det saligt sig tänkt.
4. Hör jag vinden en qväll genom lundarne gå
Med en suck, som den älskandes skön,
O, då sänder mitt hjerta en hälsning derpå
Till den skönaste rosen på ön.

Dalkullan.

1. Wandrat har jag mil så långa
Många får ännu jag gå
Hundra kyrkor såg väl rén jag
Sedan jag gick hemifrån
11: På min strumpa jag stickar
Och jag stickar i ro
Ha ha ha ja nå nå nå ja
Fram i byn får jag väl bo. :11
2. Ty det skymmer uppå heden
Leden blir så mörk och trång

Rén 59.

Ty det tystnat har i skogen
Trogen blifver dock min sång
11: När som dagen sig sänker
Då tänker jag så här
Ha ha ha ja nå nå nå ja
Nog vet jag hvem jag har kär :11
3. När som jag till Stockholm hinner
~~Finner~~ Så har jag ju honom ~~der~~ nått
Han är förut med Mora drängar
Pengar har han tjenat godt
11: Nästa sommar wi trygga
Wäl bygga ett litet bo
Ha ha ha ja nå nå nå ja
Mann han swika skall sin tro.

Kärleks-visa.

1. Af hjertat jag dig älskar på all min lefnads stig
Men det kan jag väl veta att jag får aldrig dig;
Sjelf du mig lofvat hafver, att du skall trogen bli
Men jag är allt för unga det kan visst aldrig ske.
2. Ach! om jag kunde skrifva den kärleken så svår,
Som mången dock får veta uti sin ungdoms vår.
Den som sin vän bortmister ej mer sin glädje får,

En sådan sorg och ängslan allarmen öfvergår.
3. Mina tårar hafva runnit men Gud mitt vittne är
Att jag ej öfvergifvit den vän jag håller kär
Jag önskar dig få möta hos Gud i himmelen
Fastän du här i tiden var falsk mot mig din vän
4. Som solen hon skönt lyser på himlarunden klar
Så brinner och min kärlek som du sjelf upptändt har
Jag dig mitt hjerta skänker och trogen mot dig är
Jag alltid på dig tänker och kärlek till dig bär.
5. Nu slutar jag min visa och ändar nu min sång
Och beder till den högste min tid ej blir för lång
Den gosse som sig tänker en trogen flicka få
Sin lofven måste hålla den hon kan lita på.

Farväl.

1. Farväl i sången vill jag minnas dig
Glöm i de tysta böner icke mig
När harpan stämmer upp sitt lof till Gud
Då mins du säkert mig din barndomsbrud.

2. Ack, hvart jag flyr till hvilket land jag får
Bor dock din bild uti mitt hjerta qvar
Likt svanens klagande på fjerran ö
Jag vill i toner lefva i toner dö.
3. Jag vill din lutas stjerna stundom bli
Du skall bli själen af min poesi
Blir lifvet mulet blir det natt kring mig
I dikten jag en vallfärd gör till dig.
4. Ty uti dikten jag blott älska får
Blott nattens stjerna skåda får min får
Och helsar hon dig någon gång så klar
En helsning ifrån mig till dig hon har.
5. Likt morgonvinden öfver rymden far
En helsning ifrån mig till dig hon har
Hon återkommer sent om aftonen
Då har hon en från dig till mig igen.
6. Som blommans solljus är vårt lif så kort
Wi lefva, sjunga, älska och dö bort

Men bortom grafven der är himmelen
Och der förenas åter kärleken.
7. Der skall jag sen jag drömt min dröm till slut
Som brud inwid ditt hjerta hvila ut
Farväl till dess du själ utaf min själ
Farväl ett långt ett innerligt farväl.

1. Bak linden låg jag på kullen grön
En yngling såg jag så underskön
I ögat lågor ej dogo ut
På läppen frågor ej togo slut.
2. Ty ack hans tärna var med också
En morgonstjerna på himlen blå
Och tårar runno af sällhet blott
Och kyssar brunno och puls gick bråd
3. Och eder svuros och ring togs fram
Och runor skuros i björkens stam
Och händer stötos i hvar minut

Och blommor brötos och byttes ut.
4. Så dagens timmar förflögo snart
Ren månen glimmar så underbart
Dess perlor dugga i gvällens frid
Och trädens skugga blir lång derwid.
5. Nu natten närmar sig ljuf och klar
Men ännu svärmar det sälla par
Af trollmagt bunden ej kom jag dän
Förr'n himlarunden i öster sken.
6. Men så var borta de unga två
De fröjder korta med dem också
Men vittne blef jag till deras hopp
Och bilden skref jag i minnet opp.
7. Ett år försvann och jag kom igen
Jag älskarn fann med en annan vän
I bömd var nu stjernan och ring och ed
Snart andra tärnan väl blir så med.
8. O, yngling! Du kan väl kärlek få
Men lycka stjäl du dig ej ändå
Ty den som blifvit glömsk af sin tro
Ger icke ~~lifvet~~ (lifvet), ej ~~lifvet~~ (döden) ro.

Det sista ordet.

1. Bindeln fallit ännu blott ett ord
Vet det är det sista på vår jord
Blekna icke se hur jag står fast
Stark jag blifvit sen mitt hjerta brast
2. Du är stolt för rosen på din kind
Du har gjort så mången flicka blind
Men rosen vissnar snart och faller af
Glömd af alla är du i din graf.
3. Grymt du lekt med hvad jag ädlast haft
Med min kärlek med min ungdomskraft
Du förgiftat har min barndomsfröjd
Gosse du har segrat är du nöjd.
4. Med den skönhet som dig himlen gaf
Har du oekrat för att få en slaf
Här står slafven som har gjort sig fri
Fast hans lugn för alltid är förbi.
5. I den sköna kärlekens gestalt
Har du klädt ditt hjerta tomt och kallt
Ej hvad kärlek är du vet ännu
Sällär jag ja sällare än du.
6. Endast hvad fåfänglighetens bjöd
Har du följt men aldrig känslans glöd
Hvarför utsåg du till offer mig
Mig som lefde, lefde blott för dig:

~~Det sista ordet.~~

När din sköna blick som ljufvast log
Är det blott ett irrsken som bedrog
När en suck ifrån ditt hjerta smög
Den med rodnaden i täflan ljög.
8. Gosse säg, o säg hvad skall man tro
Hvar, o hvar skall kärleken väl bo
När i kärleksblicken blott är svek
Och när kärleksuckar höjs på lek.
9. Ack så fast jag trodde dig likvät
Älskade ur djupet af min själ
Skänkte dig min första kärleksskat
Ren den brann så innerligt och gladt.
10. Liksom man mottogen leksak tar
Till att förkorta sysslolösa dar
Sjuf var leken men blef sist en strid
Som har kostat all min lefnadsfrid.
11. Kall är solens låga i det blå
Mot den första kärleken ändå
Många ned på den med afvund se

Du blott mottog utan till att ge.
12. Blomman af mitt väsen själens lif
Har du mördat till ditt tidsfördrif
Gråt ej ty jag känner denna tår
Arme jag beklagar dig och går.
13. Hvarje önskan från min barndomren
Höjes blott för dig hör ännu en
Må ej ångren krossa tungt din själ
Må jag ensam offret bli Farväl.

Resignation.

1. Hvad gör det om glädjen försvinner
Om smärtan mig elddopet ger
Hvad gör det om hjertat förbrinner
Blott alltid jag skalkas och ler
2. Hvad gör det om än jag får gräfva
Min kärlek fast helig och öm
6. Hvad gör det om sjelf jag får gräfva
En graf för min skönaste drön

3. Hvad gör det om själen försmäktar
Af längtan till klarare ljus
Hvad gör det om ödet mig jäktar
Och krossar min (lycka) i grus.
4. Hvad gör det om tårarna stiga
Jögat och verlden är blind
Blott läpparna veta att tiga
Och tåren ej fuktar min kind.
5. Hvad gör det om hjertat vill brista
Af smärta vid vännens farväl
Hvad kärast du har skall du mista
War modig min blödande själ!
6. War modigt mitt klappande hjerta
Glöm sorgen att verlden ej ser
En endaste skymt af din smärta
Blott hån är den tröst som honger
7. Nej leende vill jag framila
Till grafven på törneströdd stig
Der finner jag svalka och hvila

Och kanske min vän äfven dig.
8. Hvad gör det om okänd jag gömmes
Och ingen mig minsmed en tår
I grafven ju sorgerna glömmes
Och lösning på gåtan jag får".

Djurtämjarns dotter.

1. I skimrande bruddrägt så hvit som en snö
Står djurtämjarns dotter
En blomstrande mö
Hon tvingas att gifva
En främling sin hand
I morgon går färden
Till främmande land.
2. Ren gästerna samlas
Men tid var det än
För Selma att träffa
Sin kungslige vän
Så sorgsen hon går bort
Till lejonets bur
Att taga färväl af

Sitt älskade djur.
3. Hon sätter sig ned der
hon förr varit van
hon lindar sin arm kring
de gyllene man.
Men skogarnes konung
sin grymhet har glömt
och Selma hon hviskar
hon suckar så ömt.
4. Jag nu måste resa
min bruddrägt du ser
haf tack för all vänskap
vi träffas ej mer
tyst hör hur min brudgum
han ropar igen
farvälo farväl du
min älskade vän.
5. Nu får du min trogne

ej längre med mig
framjollra den tid som
har glädje med sig.
I barndomens timmar
jag mins dem ännu
då än jag var liten
och liten var du.
6. En kyss till dess afsked
hon älsklingen ger
men lejonets mantel
vid gallret hon ser
med ens var dess saktmod
dess mildhet förbi
det reser sig häftigt
i vildt rasseri.
7. Den väldiga svansen
i svängningen far
och Selma står dödsblek

men fattning hon har
att hota att bedja
är fåfängt beslut
vid dörren står djuret
hon slipper ej ut.
8. Fort fram med en bössa
nu brudgummen skrek
ett skott skall fullända
den blodiga lek.
En dödstystnad herrskar
gevåret han får
han laddar och djuret
dess mening förstår.
9. Förtvifladt det rasar
i fångslande bur.
Vill Selma försvara
men vet inte hur
ett rasande skatter
barmhertige Gud
i stycken slet lejonet
främlingens brud.

10. Men sedan det ljutit
sin älskades blod
det ligger så stilla
med nedslaget mod
vid bleknande liket
och väntar få tröst
i kulan som mördande
träffar dess bröst.

Guds namn.

1. Guds namn är ett fäste i nöden,
I stormen den tryggaste borg,
Ett ljus, som ej slocknar i döden
En tillflyckt för jemmer och sorg.
2. Det salighet bär i sitt sköte,
En fristad det är för min själ,
Det salighet bär mig till möte,
Ja der, endast der, mår jag väl.
3. För synden ö satan ö verlden
Jag ilar till detta Guds namn;
När faror mig möta på färden
Se, här är min stormfria hamn.

4. När oro och torm kring mig rasa,
Och allt emot mig förer strid,
När hjertat för döden vill fasa,
Så är ändock Jesus min frid.
5. Hans namn är den skäkraste
Som går öfver dödsdalens flod brygg
Der vandra de elända trygga,
Der finna de modlösa mod.
6. Hans namn skall i evighet fröjda
De frälsta, som stå kring S. tron,
Med hjertan af salighet nöjda
De sjunga med fröjdefull ton.

Gustaf och Elin.

1. En herreman, så rik och stolt,
som egde tunnor guld
och flere hemman i sitt våld,
fick se en flicka huld
bland trädens stammar ensamgå
han talade till henne så:
2. Mitt vackra barn hvad heter du

säg mig ditt ljufva namn
~~i dalens blomsterkrans~~
kom sätt dig vid min sida nu
i dalens blomsterkrans
vi skola talas vid en stund
förtroligt här i enslig stund.
3. Jag heter Elin men jag får
ej längre dröja här
ty dagens sol snart nedergår
och jag skall plocka bär
i korgen, som jag fått af mor
hon längtande i hyddan bor.
~~4. Ack Elin ingen flicka söt~~
~~ej skön som du jag sett~~
~~kom sätt dig vid min sida nu~~
~~i skogens blomsterskot~~
~~vi skola talas vid en stund~~
~~förtroligt här i enslig lund.~~
4. Ack Elin ingen flicka söt
Ej skön som du jag sett
Kom slut dig till mitt öppna skot

Jag beder blott om ett:
Gif mig en enda liten kyss
var icke rädd att någon lyss!
5. Ack nej jag lofvat har vid Gud
Att ingen kyss ge bort
förr än den dag jag skall stå brud
Och det blir innan korrt
Då Gustaf han skall hafva den
Från barndomen han var min vän
6. Hvad du är barnslig blyg och from
Som sådant jollra kan
Din Gustaf vet ju ej derom
Ej heller någon ann
Du skall få peningar se här
Låt mig blott få
Hvad jag begär.
7. För penningar för sifver gull
Blir jag dig dig aldrig fal
Hvad hjelper det efvig skull
För spe och och samvetsqval

Ett fredadt hjerta är mer värdt
Det har jag i i katkes lärt.
8. Jag vill ju ej förföra dig
Hör hvad jag säger ~~dig~~ nu
Kom följ hem till mitt slott med mig
Der skall du bli min fru
Och silfver, purpur skall du få
Långt mer än du kan tänka på.
9. Men Elin Gustaf fattig är
Ett torp jag honom skänkt
Men inför Gud en ed jag svär
Du har min ära kränkt
Och torpet tager jag igen
Lef så i sorgen ~~[illegible]~~ med din vän
10. Tag torpet om du taga vill
Ty jag är lika rik
Om jag än äta skall mitt bröd
I fattigdom och brist

× Slut engentring kan locka mig af silver nog jag har ty vetan en fortefningsring jag fan för nöja kar af Gustaf som jag älskar fmt den har jag vid min hjerta gömt

Blott jag vid Gustafs sida får
Framlefva mina lefnadsår.
11. Ej hjelper böner eller prut
Ej smicker eller hot
En kyss jag hafva skall till slut
Om det än sker med knot
Och till mitt hjerta tycka dig
förrän du slipper ifrån mig.
12. Jo putsan med en sidoblick
Gaf Elin till försvar
Och kastade sin korg och gick
Med den stod herin nu qvar
Och suckade: en narr är den,
Som gäckar qvinnotroheten.

Flickan och näktergalen.

1. Men se hvad himlen strålar klar och blå
Tänk den, som mången annan finge gå
Att höra näktergalens sång i qväll.
Ack söta mamma hvad du då var snäll

Så talte här den sköna Emma nyss
Och tryckte så på modrens hand en kyss
1. Men pappa hörde hvad han sälsklingbad
Låt flickan gå, han till sin gumma sad
3. Wid modrens ja den sköna Emma log
Och hatt och handskar i en blickhon tog,
Men far och mor de gingo båda med,
En ganska god men och en tråkig sed.
4. Så gingo de till lunden der du vet
Och då blef sköna Emmas kind så het
Skönt nederslagen uti sommarnatt
Hon gick allt närmare der fogeln satt.
5. Och pappa gjorde genast då sin rund
Men vände åter om en liten stund
Han glädtigt sade kom så får du se
Hur näktergalen fångas ett tu tre.
6 Han förde frun allt bortom till en häck
Der sågde Emma stå så skön, så täck,

Med näktergalen en skön ungersven,
Som kyssar gaf och kyssar fick igen.
7 Då slog förskräckt frun sina händer hop
Och ville genast gifva till ett rop
Men pappa sade: lugna dig Sofi
Wi hört på näktergalen äfven vi.
8. Men hvad tror du att saken tar till slut
Jo innan årets dagar lupit ut
Då gungar Emma att stå brud så säll
Ty hon vill höra näktergal'n hvar qväll.
9 Det var en gång då kärleken var rén
Så ren som hvita liljan på en gren,
Men oskuldsblomman redan vissnat har
Och endast kärleken står ensam qvar.
10 Hvarför skall smärtan jemt här inne bo
Med detta qval jag finner ingen ro
Nej blott att plåga detta arma bröst
I hela verlden har jag ingen tröst.

11. Ack snart, ack snart skall bojan läggas ner,
I nom den gröna kullen der du ser,
Och hvila der en sömn så söt så sällt,
Till klockan slagit har sin sista qvällt.
12. Farväl! farväl! du är mitt allt, farväl,
Du är mitt lif du är min hela själ,
Farväl! farväl! min stämma blir så mätt,
Dess hviskning knappast hörs i stilla natt.

Kärlekens hämd.

1. När qvällen kommer och bjuder hvila,
Då sköna Anna åt lunden ilar,
Att möta Alfred i dalens lund —
Han lofvat komma i qvällens stund.
2. Hon var så glad och hon sprang så nätter
Sin barm hon full med ljusblå blommer sätter
Wid högra bröstet hon binder fast
Med röda bandet en blomster qvast
3. I höga eken hörs gökens toner

Och lärkan spelar i lindens kronor
Och vinden susar på hvarje blad
Den sköna Anna hon vandrar glad.
4. Ty uti dalen de stämt sitt möte,
Der hvilar hon sig i skogens sköte.
Sen går hon längtande dalen om
Men ingen Alfred till henne kom.
5. Hon går i oro och längtans qvalen,
Då höres ljuda ett skott i dalen,
Samt hördes ryslig tett jemmerrop,
Som trängde fram genom trädens hop,
6. Hon går att möta Alfred på vägen
Men stannar genast, bestört förlägen,
Alltsom en bild hon förstenad stod,
Ty Alfred låg badande i blod.
7. Hon frågade med en röst så bruten,
Ack kärre Alfred säg är du skjuten,
Hon dignar neder till blodröd famn
Och Alfred hviskade hennes namn

8. Han vänligt räckte åt hennehanden
Och sade: Anna nu löses banden
Farväl min Anna! nu skiljs vi åt
Men Anna brast i en häftig gråt.
9. Nu öppna såret ej mera blöder,
Wid Annas bröst ligger Alfred döder,
Han ligger kallnad vid hennes barm,
Om hennes lif han lindat har sin arm
10. Wid Alfreds bröst vakar Anna trogen
Men mördarn ilar nu fram ur skogen
Och ropar sjelf af förskräckelse:
"Jag hafver mördat, o ve, o ve".
11. Det svåra kan han nu aldrig glömma
Han går att Alfred för men'skor gömma
Och vänder om påden väg han flytt
Men laddar först sin pistol på nytt
12. Pistolen han emot bröstet vänder,
Men Anna fattade nu hanshänder,
Och ropade men med sorgset mod

Samt sade: blod har nu flutit nog.
13. Af våda skottet sig sjelf aflossar,
Och blodet börjar ur såret forsa
Och Bernhard endast en suck nu hör
Wid Alfreds sida nu Anna dör.
14. Det sista skottet hörsmången akta,
Dit komma men'skor från många trakter
Båd' små och stora från mången by,
Förskräckta häpna för denna syn.
15. Mång flicka domnar och mister modet
Då månan klar speglar sig i blodet.
Då hördes icke en mensklig röst —
Men ve modsklagan i hvarje bröst.
16. Men hura sent uppå sena qvällen,
Blef Bernhard förd uti mörka cellen
Och smidd i bojor i detta qval,
Der herskar mörker förutan tal.
17. Om dagen gråter han och om nätter,
De bleka kinder med tårar tvättar

Så går han längtande dagen om;
Tillsändteligen hans dödsdom kom
18. En dag fångvaktaren hörsberätta
"I morgon, Bernhard, skall du afrättas,
Bereddig sjelf och bekänn ditt mord
Tärrän du göms i den kalla jord.
19. "Ja", Bernhard svarar och stilla gråtta
"Nu vill jag gå och se Anna åter",
Ty hon är uppe i englaland,
Skall ge förlåtetse med sin hand.
20. På nästa morgon då Bernhard lades
På afrättsplatsen han faller neder
En blomstergvast han i handen höll,
Och bilan höjdes hans hufvud föll.

Fångens sång.

1v. Hör du min lilla flicka
Jag sänder dig en sång
Förlåt mig att jag frågar
Just nu för första gång.

Säg vill du med mig binda
De ljufva kärleksband
O! ömmaste min flicka
Kom, räck mig då din hand.
2. Ty du i mina tankar,
Så länge lefvat har,
hvart hän jag än må vandra,
Du blir der ständigt qvar
Jag ser ditt milda öga,
och så din rosenkind;
Du kunde mig förnöja
Ack, om du vore min!
3. Snart stundar ljufva sommaren
Då fogeln med sin sång,
allt roar sig i verlden,
med sina nöjen mång
men alla i som fröjdens, i glädje utan tal
Ert lif kan snart förändras,
Och bli till sorg och qval.

4. Här, i den falska verlden,
har lätt det för sig går,
att för en yngling fela
I sina unga år, det har jag fått erfara
jag glömde bort min Gud
jag lydde ej förmaning
jag bröt mot sjunde bud.
5. Gud hjelpe eder ynglingar,
som uppå jorden går
Glöm aldrig eder skapare,
i edra ungdomsår,
~~det har jag fått erfara,~~
~~jag glömde bort min Gud,~~
~~jag lydde ej förmaningen,~~
~~jag bröt mot sjunde bud.~~
6. Bed Gud att han er hjelper,
fort gå den rätta stig,
så skall du undgå snaran,

som läggesut för dig.
6. De åkrar fält och ängar,
som nu en liten tid,
ge skördar blomsterfägringar
till människans nytta, frid,
snart undergå förändring,
sångfogeln skyndar bort,
den kulna natten länges,
och höstensdag blir kort.
7. Ja, om jag kunde skrifva
en enkel sorgesång,
såskulle jag det göra,
just nu för första gång.
Jag sitter innesluten,
innom den trånga mur,
och får min mat af andra,
lik fogeln i sin bur.
8. Snart stundar mörka hösten

med regn och stormig vind,
då blommorna bortvissna
och skörden samlas in.
Snart äpplet har sin mognad
och löfven falla af,
samt många vackra flickor
får hvila i sin graf.
9. Nu slutar jag att skrifva
till dig, min lilla vän,
men ett uppriktigt hjerta,
jag vill dig gifva än,
förlåt mig, att jag vågar,
så här begära dig,
kanske jag är förlofvad,
jag då lyckönskar dig. slut.

Fribiljetten.

1. Hvar är biljetten hvar skall du resa

för jag skall resa till himmelen
Nå, hvem betalar den resan för dig?
Det gör den trofaste frälsaren
af honom har jag fått fribiljetten,
han är och blifver min bäste vän
2. Går denna vägen ej upp till himlen
for ej min mamma på detta tåg?
Ty nyss hon dödde och kom till himlen,
fastän så sjuk och så blek hon var,
nu vill jag fara upp till min Jesus
och till min moder dit står min håg.
3. Hur har du kommit på sådna tankar
hvem lärde dig känna frälsaren?
Min Mamma lefde hon sjöngom honom
att han var vägen till himmelen
hon dog för synden att hem omstaga
till evig sällhet i himmelen.
4. Ja älskar Jesus, jag vet han tager

mig upp till sig uti himmelen
den honom älskar han fritt får fara
1. På himlatåget så glad och nöjd.
Säg sjunger nu för er lilla flicka
Om Jesu jernväg och himlens fröjd.
5. Jag har ej någon liten flicka,
hon har gått hem till sin Herre Gud.
For hon till Jesus på denna vägen?
Hvad får jag till henne för ett bud?
O! får jag säga: Jag såg din fader
på himlavägen gå hem till Gud?
6. Och Gud gaf kraftåt de enkla orden
Och mer än en börja lofva Gud
och liten flicka till sängssig lade
och fick sen snart hemförlofningsbud
men du som hört det har du mottagit
af Jesus allt, har du frid med Gud?
7. Så sjung och tala om Gud med barnen

det frälsar mer än vi kan förstå
när vi så hvila så gro de orden
och leder dem i Guds nåd ändå
så tig då icke om Jesu kärlek
~~och leder dem i Guds nåd ändå~~
i tid och otid hans ord utså.
8. Hvad tänker barnen, som nu här sitta,
hvilja de i sällskap med flickan gå
Till Jesus som hafver köpt er fria
Till fadersfamnen som öppen står
jo, jag vill följa den lilla flickan
upp till vår Jesus, som köpt oss fri.
9. O! dröjen icke till morgondagen
Att låta orden tränga in
Ty genom ordet han vill oss föda
så nytt, och gifva ett annat sin.
Här har du hjertat min dyre Jesus
Du köpt det fri med ditt dyra blo
O låt oss aldrig från dig bli skild

Tills vi få sitta invid ditt bord.
11. Ohvad vår Jesus nu skall bli glader
Att edert hjerta med blodet få
Aftvagen rena förlåta hela
Då synder svåra blodröda så
Ja låt o Jesu ditt blod oss rena
Och göra fria från synder all.

Den förskjutna.

1. Den förskjutna inga tårar har
De ha runnit bort med bäcken klar
Men på bleka kinden synes spåren
Af den brännande försvunna tåren
2. Den förskjutna eger ingen vän
Blott den tysta mörka midnatten
Då hon ropar, ropar: kom till ba[illegible]
me[illegible]ag blir din brud, jag blir din trogna
af [illegible]lla toners undrandsvärda ljud
7. Så[illegible]r har glömt sin ed sin trognabrud

7. Ohvad har fått magt med vännens sinn:
Tro och löften slumra ej derinne.
4. Men kan hända dock om några år
Till den enkla grafvården han går
Läser der de välbekanta orden:
Se der hvilar stoftet underjorden.
5. Den förskjutna sofver här så sött
Hennes arma hjerta har förblött
Skaparen som väg för henne röjde
Skänkte hjertat frid fastän det dröjde.

Wexelsång.

1. Min kära lilla syster
Hvarför är kinden din ej röd
Du tankfull är och dyster
Så tyst liksom en död.
2. Jo jag har lärt en sällsam ting
Derför går jag så tyst omkring
Jag har skänkt bort mitt hjerta

Åt en ungersvåm.
3. Oakta dig för svenner
De älska alla flickor små
Men trogna i sitt sinne
Ack det är endast få.
~~4. O förr blir lärkan tyst och stum~~
~~Än falsket i hans bröst får rum~~
4 Men om bland alla flickor här
Det blott är mig som han har kär
Då sjunger jag som fogeln
Glad i högan sky.
5. Ack kära lilla syster
Du är så ung du kan ej tro
Hur ofta list och falsket
I männens hjerta bo.
6. O förr blir lärkan tyst och stum
Än falskhet i hans bröst får rum
På jorden och i himlen
7. Mig blott älskar han

7. Ack kära lilla syster
Hur vet du att han älskar dig
Och vill din make blifva
Båd här och evigt der.
8. Han ser på mig med ögon blå
Två klara tårar i dem stå
Då tro vi oss i himlen
Hos Guds Englar små.

Hjalmar och Hulda.

1. På blomsterkt ädd kulle sätt Hjalmar och gvad
Om forntidens bragder en gång
Och rosernas kalkar och liljornas blad
Sig bugade djupt för hans sång
Och foglarne sutto så tysta i träden
Och gyllene axen på gungande säden
De nigade bifall för vårvindens flägt
Djupt smekte hans panna hans krigiska drägt.
2. Och hela naturen förnyad och skön

Och mild i sin festliga skrud
Med nyflätad blomkrans och vårmantel grön
Nu log som en längtande brud
Och ärans och glädjens och kärlekens minne
De höllo sitt fjärglas för ynglingens sinne
Och hoppet med vingar af guldskiftad glans
Djupt (thönt) bjöd honom ryktet sovanskliga krans.
3. Då nalkades Hulda och drömmen försvann
Från ynglingens blomstrande syn
Han såg endast henne såg rodnan som brann
Lik purpurn på snöhvita kyn
Han kysste en tår från det strålande öga
Han tänkte på Hulda och (med) striderna föga
Lycksalig han sjönk i den tillbeddas famn
Han glömde bort ryckte (2.) och ära (1.) och namn
4. Du älskar mig Hulda och jorden mig bär
Blott rosor på dag arläns stig
Du älskar mig Hulda och sällheten är
Ej mera en främling för mig

Och saknadens tomhet och lidandets smärta
De hitta ej vägarna mer till mitt hjerta
Ty nu är naturen o Hulda för mig
En paradislustgård ett eden för mig.
5. Men sviker du mig o då slocknar min sol
Då brister af ångest mitt bröst,
Då finnes på jorden från pol och till pol
Ej någon som skänker mig tröst
Så svär mig då Hulda vid himlen som hördig
Att aldrig mig svika hvart ödet än för mig
Att blifva mig trogen i lust och i nöd
Att älska din Hjalmar i lif och i död.
6. Min Hjalmar sad Hulda med ljuf melodi
Och tillslöt hans mun med en kyss
Hur ofta jag sagt att jag trogen skall bli
Det samma jag sade dig nyss
Men åter så svär jag vid himlen som hör mig,
Att aldrig dig svika hvart ödet än för mig
Och blott för min Hjalmar jag klär mig till brud

Men bryter jag eden så straffar mig Gud.
7. Nu sjunken var solen och fullmåne låg
Så mildt mot vårt älskande par
På kullen sin dimslöja aftonen drog
Men ännu så sutto de qvar
Dock måste till olika hyddor de vandra
Och svuro ~~ännu högt~~ igen att bli trognah var andra
Och Hulda hon lofvade möta sin vän
Wid nästa dags skymning på kullen igen.
8. Så lefde den lycklige Hjalmar en tid
Och sommaren flydde sin kos
Med sommaren flydde hans gyllene frid
Lik dalens förswinnande ros
Ty nu ulbrast krigets förtärande låga
Från sörjande mön måste Hjalmar nu tåga
I härnad ~~och~~ Hulda med kärlekens glöd
Svor honom än trohet i lif och i död.
9. Ett år var han borta och lugn frid och lif
Nu växte i riket på nytt
Ty slut var det grymma det mordiska lif

Och sorgen i glädje förbytt
Med ax och med frukter sågs jorden sig emycka
Och Hjalmar nu skyndar sig hem för att trycka
Sin längtande brud till sitt trofasta bröst
Och byta sin saknad i glädje och tröst.
10. Helt nära hans hem ~~kom~~ den åldrige Sven
En granne och tryckte hans hand
Välkommen behjertade yngling igen
Från kriget i främmande land
Tack Sven sade Hjalmar men hur mår min flicka
Jag skyndar till henne och snart skall hon blicka
Med himmelskt förtjusande öga på mig
Du hindrar mig Sven jag begriper ej dig.
11. Men Sven log i betslet och ryckte hans häst
Tillbaka ett ystrande steg
Jag fruktar du blir ingen välkommen gäst
Här studsade Hjalmar men teg
Bemanna dig yngling med mod till att höra
En tidning som hela din sällhet kan störa
Ty vet att skön Hulda förskräckliga bud
I dag är hon stolte Stibastians brud.

12. O himmel och afgrund röt Hjalmar och slog
Förtvifladt stålhandskarna hop
I trolösa vänta jag träffar er nog
Och så från den åldriges rop
I sporrstreck han red till den trolösas hydda
Der fönsterna voro med blomster beprydda
Der taket gaf genljud af gästernas klång
Och harpor och bägares klang på en gång.
13. Nu inträdde Hjalmar i krigareskreed
Och harporna tystna med hast
Förgrymmad han går mot sin trolösa brud
Och griper i brudkransen fast
Han sliter den vildt ur de mörkbruna håren
Och bleknad som låge hon redan på båren
Satt Hulda med dödskräck i bäfvande barm
Förlamad af älskarens hämnande arm.
14. Och brudgummen höjde mot Hjalmar sitt svärd
Men Hjalmar han höjde och sitt
Han ropte du usling att dö är du värd
Mitt stål biter bättre än ditt

Som lejon de kämpade nu med hvarandra
För lifvet stred ~~Hjalmar af hämnad den andra~~ en och för hämnd stred den andre
Som eld lyste ögonens gnistrande par
Ty segern än oviss och oafgjord var.
15. Då stötte ung Hjalmar sin klinga med makt
I hatad mot ståndares bröst
Fast denne åt honom ren dödssåret bragt
Och bleknad med rosslande bröst
Föll Hjalmar då ned vid förräderskans sida
Som icke upphörde att kloga och gvida
När hon på den döende älsklingen såg
Der skön som en afbruten blomma han låg.
16. O ve mig, o ve mig, min Hjalmar jag svek
Hon ropte och händerna vred
Att svärja är lätt men det är ingen lek
Att trolöst så bryta sin ed
Och samvetsqval lägrades kringhennes hjerta
Och innan tre dagar hon dog ut af smärta
Wid sidan af Hjalmar hon jordades då
Ett brudpar i grafven de blefvo ändå.

17. Hvar gång säger sägen att då natten har
Sin stjernströdda flortröja lagt
Och natten bortskymt den med vin darnes flägt
Går Hulda med silfverhvit skrud
På kullen der ofta med Hjalmar hon sutit
Der just hon gjort eden som trolöst hon brutit
Hon suckar och klagar så tårögd och blek
O ve mig, o ve mig, min Hjalmar jag svek.

Edvin och Emma.

1. Edvin går der borta
Men kom ej till mig
Edvin såg sin Emma
Men fördolde sig.
Han som alltid smög sig
I min väg förut
Gick jag in i hyddan
Eller gick jag ut.
2. Tyst jag hör hans stämma
O den käns så väl
Först med den han trängde
In sig i min själ
Fordom för sin Emma
I det lugna tjäll
Sjung han ack så mången
Oförgätlig qväll.
3. Edvin plockar blommor
Ack han förr dem gaf
Endast åt sin Emma
Till en krans hvar dag
Den som sist jag bundit
Bands för länge sén
Och beständigt faller
Wissna blad ur den.
4 Edvin går der åter
Ej sin Emma ser
Och väl nu en annan

Han sitt hjerta ger
Kan man ge sitt hjerta
Ser man en det gett
Kan det ges åt flera
Det som blott är ett.

1. Ur stormarne ser jag en aflägsen hamn
Dit kärleken vinkar så blid
Jag söker ej guld och jag söker ej namn
Jag söker blott sällhet och frid.
2. Ensamgömd dal vill jag bygga och bo.
Der uppslå mitt fredliga tjäll;
För mig slår väl ock något hjerta hvarstro
Min lefnad gör lycklig och säll.
3. Mig möter kanhända på vandringens tåg
Den ägel jag känner förut
Som fordom så ofta i drömmen jag såg
Ja såg fastän drömmen var slut
4. O! kanske hon skyndar från nöjinas sal
Att lyssna till enslingens sång
Och följer mig sen till min lyckliga dal,
Och finner ej hyddan för trång.
5. Och viker då sedan ej bort från sin vän,
Men glädsåt det skona förbund,
När själarna känna hvarandra igen
Två syskon blott skiljda en stund.
6. Hvad vore väl rikdom hvad vore väl namn
Ack! blomster dem, vindar förströ —
Mot sällheten att i den älskades famn
Så ljuft få bäd lefva och dö!

7. Men kanske att döden blott döden mig ger
Den sällhet som lifvet ej gaf
Änngeln som söktes då först mot mig ler
När dödskransen bindes på mig graf.

Ogift.

Att aldrig mig gifta det svår jag uppå,
Och aldrig der någon mitt hjerta skall få,
Ogift vill jag lefva, ogift vill jag då
Och tråda i grafven som renaste mö.
Kan det vara nöje att ha sig en man,
Som gapar och vånas och är en tyrann,
Som sitter på krogen hvarendaste natt
Och så kommer hem och är rigtigt besatt.
Och sedan att ha sig en barnskara stor,
Som pipar och skriker och ropar på mor,
Kan det vara nöje, kan det vara fröjd,
Nej aldrig jag blifver till äktenskap böjd.

Döden.

1 Huswill jag irrar kring jorden
Stångat för mitt bröst hvarje hydda,
Sårhetens dar äro flydda,
Dvalen de bo endast qvar.
2 Kall är som vintern i norden
De menniskohjertan jag funnit
Snart är mitt eget förbrunnet
Grafven blott askan vill ha.
Döden är bättre än lifvet
6 Dödssången skönast af alla
Grafklockans toner mig kalla
Hem ifrån tårarnes land.
3 Kära i grafven den lugna
Når icke tadlet mitt öra
Ingen der budskap skall föra

Medan jag slumrar i ro.
Stormen bland blommorna hvina,
Som skall min grafkulle skydda
Som grafven nedvid skall skydda,
hinner min hydda
Dock den ej stocknar vid hyddan,
Lagnet ut grafven blott bor.
Snön skall min graf en gång gömma,
Obemärkt mången den trampar,
Hoppets och kärlekens lampa
Lyser der nere hos mig.

Wid den älskades graf.

Kom blicka in på en kyrkogård
Der står en graf med en minnesvård
Och invid grafven en flicka står
En blomsterkrans pryder hennes hår.
Hon såg på grafven med tårfylld blick
En suck ifrån hennes hjerta gick
På grafven synes hon dig na ner
Och tyst en bön hon till himlen ber.
O Allvar Allvar du ~~flytt~~ dött från mig
O låt mig dö låt mig följa dig
Ty ingen glädje här finnes mer
För mig ack snart jag dig återser
Wid milda stjernornas tysta glans
Din graf jag pryder med denna krans
Den har jag burit uti mitt hår
Ett minne ifrån vår barndomsvår.
Den vän som lifvet mig värde gaf
Han hvilar nu i den tysta graf
På jorden jag ingen glädje har
Ty han flytt bort som allt för mig var ~~gaf~~.

Anna.

På dödens bädd låg Annas mor,
I sorg och mycken smärta,
Dess hopp var svagt, dess fruktan stor,
Ty synden slog dess hjerta;

Hon Herren sökt på många sätt
Men städs af hinder bunden,
Då smög hon sig till korset tätt
I svåra elfte stunden.
Då säger hon min Anna kär,
Jag skall nu från dig fara,
Och i den onda verlden här
Hvem skall dig då bevara?
Jo, han, som barnen i sin famn
Tog upp, och för dem dödde,
O, sök då bittida hans namn,
O, tro för dig han blödde.
Förvissa dig han är din vän
Hvar dag hans nåd anamma,
Hvar morgon ny på vandringen
Låt ordets lyckta flamma;
Till templet ofta kocan ställ,
O det ej tycks dig fjerran,
Och gör din stackars fader sällt
Ty det är hjelt för Herran.
Och Annas mor blef lagd i jord,
Men hos den sorgena lilla
De ångestfulla modrens ord
I hjertat grodde stilla;
Dess fader snart fick tröstigen,
En styfmor strang fick Anna,
Men frid hon sökte hos sin vän
Den eviga och sanna.
Men Annas styfmor märkte vred
Att hon i ordet läste,
När Anna kom från kyrkan hem,
Hon sad med röst som gäste:
Hvad springa jemt i kyrkan lat
Och jemt i boken hänga?

Ni koka du var söndag mat,
Jag skall dig nog instånga.
Och Annas far af hustrun höjd
Hård med att häftigt banna,
Då tänkte Anna var nu nöjd
Och minns din moder Anna;
Då bjöd hon till så innerlig
Att fröjd och gagn dem göra,
Men o hur bad hon tyst för sig
Att Gud dem ville röra.
Och se, hvad hände snart derpå?
Jo Annas styfmor säger
Till mannen, märker du ändå
Hvad vett vår Anna äger,
Hur mild hon ler mot dig änna
Och lyder utan nyeker,
Låt henne gå till kyrkan da
Och läsa hvad hon tycker.
Det talet väckte Annas far
Han gick sitt barn till möte
Och med en blick förtroligt klar
Slöt henne till sitt sköte
Och sedan märker Anna sätt
Hur mjukt hans sätt är vordet
Och vid ett bloss i vintergväll
Hon tyst ransakar ordet.

Vantan.

Med våta ögon ser jag
På böljorna de blå
Som rasande och vilda
Mot klippvråggen slå
Ty långt i fjerran är
Den vän jag har så kär
Och jag hans bleka lilja

På stranden väntar här.
Till hösten är jag åter
Hos dig mitt unga vif
Så talte han förtroligt
Och slöt mig till sitt lif
Men dagarna de gå
Och böljorna de slå
Men inte kommer vännen
Hur än jag vänta må.
Emellan oss är skogar
Emellan oss är dal
Emellan oss är sorgor
Ja frid och gval
Och dagarna de gå Och böljor ll:
Jag saknar och jag beder
Jag tåras och jag ber

Och spejande som falken
Jag öfver hafvet ser
Ty långt i fjerran är
Den vän jag har så kär
Och jag hans bleka lilja
På stranden väntar här.
Men om jag hade vingar
Som fogeln i skyn
Då skulle jag mig svinga
Till andra länder fly
Ty långt i fjerran är ll:
Nu har jag länge väntat
Nu är min enda tröst
När hjertat icke längre
Will klappa i mitt bröst
Och inga dagar gå
Och inga böljor slå Att ja får råkar vännen ll.

Erik den 14 och Karin Månsson

Olycklig den, som från sin låga hydda
Der lugn och frid de tysta hyddor skydda,
Upp till den höjd på branta klippan går,
Der lyckans tempet i bland åskmoln står.
Jag sprang så glad i mina barndomsdagar
Men o hur skrämd i stora verldens salar
Jag såg mig om men fann ej mer igen
Min glada oskuld och min barndomsvän.
Jag hade då en dyrbar tröst till baka
Den ljufva lott att bli en konungs maka,
Hans hjerta freda uti villans stund
Wid lampan vaka för hans korta blund.
Lyft till hans höjd från mina fäders koja
Jag såg hans purpur snart förbytt i boja
I häktets djup han stöddes af min hand
Och låg jag der i grafven vid hans barm.

Till slut jag rycktes från hans ömma sida
Hans grymme bror bad honom ensam lida
Och tvang hans son att med en tiggarstaf
Kring jorden vräkt knappt finna der en graf.
Omsider trött på alla lyckans ilar
Min kropp i jordens hulda sköte hvilar
Dock mins man än i denna trogna nejd
Med mången tår mitt öde tomt på fröjd.

Spinn, Spinn.

Ungmön vid ständan satt,
Sorgsen både dag och natt
Fjerran, hördes bäckens språng,
Skogens brus och trastens sång.
Träd föras, träd hemtas.
Ej jag förses, ej jag hemtas,
Tiden flyger, året går,

Inte får jag man i år.
Sörj ej i flickor små
Gifta blir i nog ändå
Kanske redan nästa år
Friaren för dörren står.
Spinn, spinn, spinn dotter min
I morgon kommer friarn din"
Dottern spann tårar rann
Men aldrig än hann friarn fram.

Granen.

Jag aldrig färg och klädnad skiftar,
Af nordens folk en trogen bild.
Så vår - som vintertid jag viftar
Min gröna spira lika mild.
Åt alla hägn och vård jag dalar
Mot stormens ras, mot haglets skur;
I toppen orren muntert spelar,
Wid foten leka markens djur.
När menskan mina fränder sluter
Uti alléers stela tvång,
Ett ostördt lif på fjellnjag njuter
Och sjunger der min frihets sång.
Ej min natur jag mägtar dämpa;
När vestan leker i sin dar,
Jag vill mot nordanvädren kämpa
I himlarymdens fria sal.
Den sorgsna nattens näktergalar
Ej hos mig hysa jag förmår;
I från min krona göken talar
Med friska slag hvart enda år.
Wisst tusenårig är hans visa,
Ej konstig i sitt enkla lopp;
Men hvarje vår dock alla prisa
Hans helsning från min gröna topp.

Hvi har du från mig vikit

Och kommer ej igen?
Hvi har du så mig svikit
Mitt hjertas enda vän?
Min enda fröjd i dagens id,
Min dröm i nattens frid.
Jag vill dig än förbida,
Fastän du från mig gått,
För dig jag än vill lida,
Fastän du mig försmått,
Den bild jag här i hjertat gvar,
Min enda tröst det är.
~~Jag vill dig än förbida~~
Wisst är det ljuft att lida
För den man håller kär,
Men bittert är att strida,
Då intet hopp är när,
Till evig väntan vara dömd
När man sig vet förglömd.

Mårten Holk.

Mårten Holk af ingen känd
Knappt af hund och katten
Bodde i Wintappargränd
Och drack bara vatten.
Satt och skref på sin sextern
Dammig i syrtuten
Drömde ständigt om gvatern
Men fick aldrig ut'en
Hans diné var näst till svätt
Bara sill på fatet,
Men så kom han uti fätt
Kommisariatet.
Mårtens lycka således gjord
Högt han sätter hatten
Har grann rock och ståtligt bord
Smakar aldrig vatten.
Skrattar du min vän? Ah tig
Drick och rök din pipa

Och lär dig en gång af krig
Nyttan att begripa.

Waggsång för mitt hjerta.

1 Sof oroliga hjerta sof
Glöm hvad verlden har ljuft och lett
Intet hopp din frid förstöre
Inga drömmar din hvila.
2 Hvarför ser du mot dagen än
Säg hvad väntar du mer af den
För de djupa sår kanhända
Någon helande blomma
3 Arma hjerta slut ögat till
Dagens rosor du pröfvat nog
Blott i sömnens dunkla lustgård
Gror den stängel dig läker.
4 Sof som liljan hon slumrar bort
Flyktigt bruten af höstens vind
Sof som hinden tyngd af pilar
Somnar in och förblöder.

[illegible] för sörja förflutna dar
Hvarför minnas att sätt du var
Engång måste våren vissna
En gång glädjen o hjerta.
6 Äfven du har din majdag sett
Fastän icke den evig blef
Sök blott ej dess milda låga
Än bland vintriga skuggor.
7 Mins du sällhetens stunder än
Lunden grönskade fogeln sjöng
Och ditt kärleksfulla tämpel
War den doftande kullen.
8 Mins du famnen som slöt dig der
Mins du hjertat som sökte dig
Mins du än den kyssbetäckta
Läppens domnande eder.
9 Då när öga i öga såg
Känsla speglad i känsla låg
Då var tid att vaka hjerta
Nu att slumra och glömma.

10 Sof oroliga hjerta sof
Blöm hvad verlden har gjupschlet
Intet hopp din fred förstöre
Inga drömmar din hvila.

M

Farväl till barndomshemmet.

I dag mitt uppbrott förestår;
min barndomssol gått neder,
men tanken gärna återgår,
i barndomsdar, till eder.
Du blomsterklädda blida dal,
jag lämnar dig med saknads kval.

Farväl, du hem, du lugna härd,
där jag i frid fått växa!
Nu skall jag ut i vidan värld
och lära livets läxa.
Min utgångspunkt för livet här,
mitt barndomshem, hur kärt du är!

Du är ju långt ifrån ett slott
med höga, gyllne salar;
du är en enkel stuga blott,
vars skick om ringhet talar.
Men i ditt sköte gömmer sig
[illegible] stycke paradis för mig.

[illegible] litt golv min vagga stod,
[illegible]röp jag kring och lekte,
[illegible]n mamma var så huld och god,
[illegible]on ömt sin gosse smekte,
och blev jag trött, jag för en stund
fick taga mig en liten blund.

Man lär ju endast småningom
att sig för stötar akta
och ej för hastigt svänga om
men vandra rakt och sakta:
jag höll mig ömsom i min stol
och ömsom i min mammas kjol.

Och stötte jag mig någon gång,
som det ju lätt kan hända,
och stämde upp en sorgesång,
så tog den genast ända,
om mamma sade jag var snäll,
och blåste, där jag fått min smäll.

När så det gått tre, fyra år
och solen log på fästet
och lärkan sjöng och det var vår,
jag fick gå utom nästet.
Se'n lekte jag långt mer än förr
där utanför vår stugudörr.

Där byggde jag mig eget hus
och handelsbod tillika,
och se'n förutan fjäsk och krus
jag höll mig bland de rika,
och grannens Anna, Nils och »Jon»
de köpte utav »herr patron».

Men snart patronen glad och fri
sin handel sågs förglömma,
ty nästa stund så sprungo vi
och lekte »kurra gömma».
Men snart den leken ock tog slut
för någon ann', som vi tänkt ut.

Så levde jag så glad och yr
de första livets stunder,
likt sommarns fjäril, när han styr
sin flykt i rosenlunder.
Och när jag log, var viss därpå,
det var ej blott med munnen då.

Snappt dag för dag nu flydde bort;
vi lekte blott och njöto.
Och utbröt tvist, den blev helt kort,
ty strax vi vänskap slöto.
Och göto molnen ut en skur,
så gick man in och tog en lur.

Om skon var söndrig eller trång,
just ingenting betydde,
sprack byxan sönder någon gång,
det sinnet föga brydde;
blott lekens hjul gick glatt och rätt,
se'n tog man lela världen lätt.

Du kära hem, sent på min färd
din bild skall tappa glansen,
du centrum för den glada värld,
där »jungfrun går i dansen».
Min moders blick, min faders röst
med dig jag gömmer i mitt bröst.

Farväl, du lugna fågelbo!
De vuxit mina vingar,
jag måste av mig själv bero,
där nu jag ensam svingar
ut i den stora, vida värld;
farväl, du ljuva barndomshärd!

CARL BOBERG.

På begäran av en mångårig prenumerant införes ovanstående dikt. Den stod på sin tid införd i redaktör Bobergs första diktsamling »I Moll och dur», som sedan rätt lång tid tillbaka är slutsåld från förlaget.

RED.

Vad betyda bokstäverna

på bilarna är en fråga, som mången gjort. Upplysning lämnas här:

A utmärker Stockholms stad,
B Stockholms län,
C Uppsala län,
D Södermanlands län,
E Östergötands län,
F Jönköpings län,
G Kronobergs län,
H Kalmar län,
I Gottlands län,
K Blekinge län,
L Kristianstads län,
M Malmöhus län,
N Hallands län,
O Göteborgs och Bohus län,
P Älvsborgs län,
R Skaraborgs län,
S Värmlands län,
T Örebro län,
U Västmanlands län,
W Kopparbergs län,
X Gävleborgs län,
Y Västernorrlands län,
Z Jämtlands län,
AC Västerbottens län,
BD Norrbottens län.